

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, 1a. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.
07001-Palma de Mallorca.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

http://www.eltemps.net

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinació: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas, Miquel Calvet, Víctor Maceda, Rosanna Melià, Joan M. Oleaque.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (cap de redacció), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (Món), Alex Milian i Gemma Morales (secretària de redacció).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (correcció lingüística), Miquel Benítez (escàner i imatge), Vanessa Prieto (maquetació i gràfics).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Closas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F. Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon, Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Marquès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Alvar Valls (Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (el Temps d'Economia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic, Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru de Sala, Bea Cabezas, Marc Candela, Josep Lluís Carod-Rovira, Ferran Cases, Antoni Castells, Alfons Cervera, Jordi Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies, Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Josep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Masdeu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert de Ventós, Ferran Sáez Mateu, Eduard Sanjuan, Jordi Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, Antoni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Felip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricardo Trigo, Manuel Valencia, Melissa Verlet, Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Foto portada: Efe.

Arxiu: Jesús Prats (fotografia), Rosa Serrano (documentació).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta i Cristina Torras (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

El dia abans que començara l'operació sortida d'aquest mes d'agost es va inaugurar l'autovia A-2 que uneix Barcelona i Lleida per la famosa Panadella, un tram aparentment maleït perquè ha costat més de divuit anys d'acabar des que es va aprovar el projecte inicial. Alguns ja l'anomenaven el "tram de la vergonya" perquè no sols ha costat Déu i ajuda acabar-lo, sinó també perquè, en aquest temps, hi ha hagut 427 accidents que han provocat la mort de 105 persones. Tot i ser un tram de només 34 quilòmetres.

L'obra ha durat tant, de fet, que ara la qüestió és si donarà a l'abast. Les previsions del trànsit aviat queden desfasades. Ja va passar amb l'Eix Transversal, una altra via alternativa que uneix les comarques d'interior, en aquest cas sense passar per Barcelona. El disseny de l'A-2 admet l'ampliació d'un carril més en un futur, però, només inaugurar-la ja corre el risc de quedar petita per als 30.000 vehicles que previsiblement en faran ús cada dia: aquesta xifra no és gaire elevada: actualment, la inacabada A-2 ja suportava 26.000 vehicles diaris i, ara, una vegada acabada, representa una bona alternativa a l'autopista de peatge que fa el mateix recorregut Barcelona-Lleida.

La lamentable història d'aquesta infraestructura és un altre exemple de la miopia d'un estat que mira els seus motors econòmics amb recança. Aquest exemple és de Catalunya, però també han patit aquest greuge el País Valencià i les Illes Balears, especialment —però no només— quan el color polític dels seus governs no coincidia amb el del Govern de l'estat. És paradoxal que el mateix estat que perpetua un sistema de finançament centralista per aprofitar al màxim els beneficis dels territoris que fan de motor econòmic —en detriment de l'autogovern d'aquests territoris—, tampoc no els done les eines necessàries per augmentar aquests beneficis: és evident que no dotar Catalunya o el País Valencià d'infraestructures potents és un mal negoci per al mateix estat. L'últim cas evident és el TGV Madrid-Barcelona (és en aquest sentit centre-perifèria que l'han anat construint), que ja havia d'haver arribat a la capital catalana, però que no ho farà fins el 2008, segons diuen. Però també hi ha el fet que encara no s'hagen plantejat seriosament el TGV Barcelona-València, que podria ser l'eix d'una prosperitat econòmica que beneficiaria, més que a ningú, el mateix estat.

Cal que el nou tarannà que vindica el president del Govern espanyol, José Luís Rodríguez Zapatero, incloga, si més no, la convicció que invertir a Catalunya no és un regal a fons perdut ni és almoïna per fer callar els qui demanen més. Fins i tot, si s'ho mira des d'un punt de vista egoïsta, l'estat té una necessitat ineludible d'invertir en Catalunya: Si Zapatero entén que Catalunya és estat, com va dir el president de la Generalitat Pasqual Maragall després de reunir-se amb ell, ha d'entendre que invertir a Catalunya o al País Valencià és invertir a Extremadura o a Castella —la Manxa. I no invertir-hi és negatiu també per a ells. Aquest és un pas inevitable per a canviar les relacions Catalunya-Espanya. El segon és que entenguen que la inversió en infraestructures no ha de ser moneda de canvi de les reivindicacions polítiques —des del finançament fins a la sobirania.

Als nostres lectors

Sudan és l'enèsim conflicte africà que passa desapercebut a Occident fins que la xifra de morts no es comença a comptar per desenes de milers. El mateix silenci va planar sobre Rwanda quan es començaven a fer evidents les mostres que avisaven del genocidi que vindria després. El secretari general de l'ONU, Kofi Annan, és conscient que allò fou un fracàs enorme per a l'ONU i vol intentar que la comunitat internacional no ensopagués dues vegades amb la mateixa pedra. La solució no és fàcil, però és evident que cal molta més pressió al Govern de Khartoum perquè com a mínim no presti suport a les milícies causants de violacions dels drets humans. Al tema de portada expliquem les causes d'aquest conflicte i també que Espanya ha venut armes a aquest país, un fet que no fa sinó posar benzina a l'incendi.

Redacció